

i Veien for det. Derimod maa det fastholdes, at Bestemmelsen om Nattearbejde i og for sig er korrekt, og jeg tror ikke, det gaar an at undlade at vedtage den. Hvad er det for Sag, som ikke kunne finde sig i en saadan Bestemmelse? Jeg nævnte før et Par Sag, som jeg fremhævede ikke kunde undvære det, men jeg sagde samtidig, at jeg ikke troede paa den Historie. Der er nu for det Første Bagerne. De fleste Bagere bage ogsaa om Dagen, og skulde der være Bagere, som ere i særlig Forlegenhed, kunde de jo faae Tilladelse af Indenrigsministeren til at beholde deres Lærlinge om Natten. For Bogtrykkerierne gjælder det i alt Fald ikke; de drives baade om Dagen og om Natten, men de drives i ethvert Tilfælde om Dagen allesammen. Saa kunne Lærlingene arbejde om Dagen, medens de Typografer, som ikke staa i noget Lærlingsforhold, og som kunne reise, naar de ville, arbejde om Natten. Jeg maa paa det Varmeste anbefale Forslaget om Nattearbejde til det høie Things Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Singerlev):

Jeg vil blot overfor den ærede Ordfører, som havde saa travlt med nogle Handelsforeninger, og som fandt det saa latterligt, at de vilde søge Autorisation, gjøre opmærksom paa, at saaledes hænger Sagen ikke sammen. Disse Handelsforeninger have ligesom andre indført frivillige Svendeprover — det er der ogsaa Fabrikker, som have gjort — i Lighed med dem, der ere nævnte i Loven af 29de December 1857 for Haandværksfagene. Derfor har jeg ment, at hvis man vilde fastholde Nr. 2, maatte man gaa noget videre, end det ærede Mindretal har villet. Det er nemlig ikke en Autorisation for Vrens Skuld, som disse Handelsforeninger vilde faae ved Autorisationen af disse frivillige Svendeprover. Det vil være en ligegyldig Sag, thi saadanne Svendeprover har man havt i mange Aar, og har ikke forlangt at faae dem autoriserede. Men nu kommer man og siger: Lad os faae dem autoriserede og faae en Bestemmelse ind i Loven om Lærlingsforholdet, som stiller os lige med det af Regjeringen foreslaaede i § 2 under Nr. 2, saaledes, at Ingen, som ikke har aflagt en eller anden Mødenhedsprøve, maa antage Lærlinge. Det er der god Forstand i, det er Noget, som har Realitet og ikke er en tom Formalitet, som det ærede Medlem mener. Der er ikke Noget, at opholde sig over i dette Forhold. Det er ikke Vapseri, det er langt fra Tilfældet. Vedkommende har ønsket og haabet at faa et Fremskridt sikret for deres Sag, og ment herigjennem at faae en bedre Saguddannelse. Jeg er enig med det

ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (E. F. Larsen), naar han sagde, at det ikke er sandt, at man ikke overfor Haandværkerne paa Landet kunde indføre obligatoriske Svendeprover; jeg tror ikke, det har Noget at sige. Der er jo overordentlig let Udgang til at aflægge Svendeprover i alle Kjøbstæder, og jeg tror ikke, at man, naar man virkelig vil indføre det Fremskridt, kan komme til at genere Noget. Jeg skal forøvrigt tillade mig at sige, at jeg indrømmer, at der maa være en Frist, naar man tager flere Bestemmelser ind under § 2, og jeg vilde heller ikke have Noget imod, at man sætter en Frist der. — Jeg ønsker blot endnu at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Affattelsen af Endringsforslaget under Nr. 20. Det forekommer mig ingenlunde, at det kan siges at være heldigt, at man her gjør almindelige Erstatningsregler gjældende, og naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds saa bestemt og indtrængende siger, at de skulle have Plads i denne Lov, vil jeg dog gjøre ham opmærksom paa, at der faktisk, saaledes som det ærede Medlem selv fersjendte, kun kan være saare liden Grund til at vente Erstatning af Lærlingen. Det er en Grund til ikke at insistere for stærkt paa Erstatningsfordringen, men det forekommer mig ogsaa, at der er en anden Grund dertil, thi naar man sammenholder Paragrafen med §§ 12 og 13, mener jeg, at der var mere Grund til at tage Paragrafen, saaledes som Regjeringen har foreslaaet den affattet, end saaledes som det ærede Udvalg har foreslaaet det. Derfor ønsker jeg i alt Fald for min Person ikke at slutte mig til det ærede Udvalgs Affattelse af den

C. Jensen: Den ærede Ordførermene, at Betænkningen indeholdt de Grunde, hvorfor man ikke vilde have Punkt 2 i § 2 med. Jeg maa sige, at jeg ikke i Betænkningen har set anført nogen virkelig Grund derfor, og heller ikke har jeg af den ærede Ordførers Motivering faaet noget bestemt Indtryk af, hvilke Haandværkere der her i Landet ville lide nogen Skade ved, om Lovforslaget blev vedtaget med dette Punkt 2 i § 2. Jeg vil spørge, om ærede Medlemmer ville finde det rigtigt, hvis en Murhaandlanger, der ned sætter sig paa Landet i Nærheden af en eller anden Kjøbstad, antager Lærlinge til at hjælpe sig i denne Forretning — en Mand, som selv aldrig havde lært at arbejde i denne Profession! Det er jo kun et Eksempel, jeg anfører, men tror man, at den Lærling, der bliver oplært hos en saadan Mand, i dette Jusseri, hvor han kan faae Lov til at kline lidt hist og her paa en Bæg, nogenstunde bliver en god